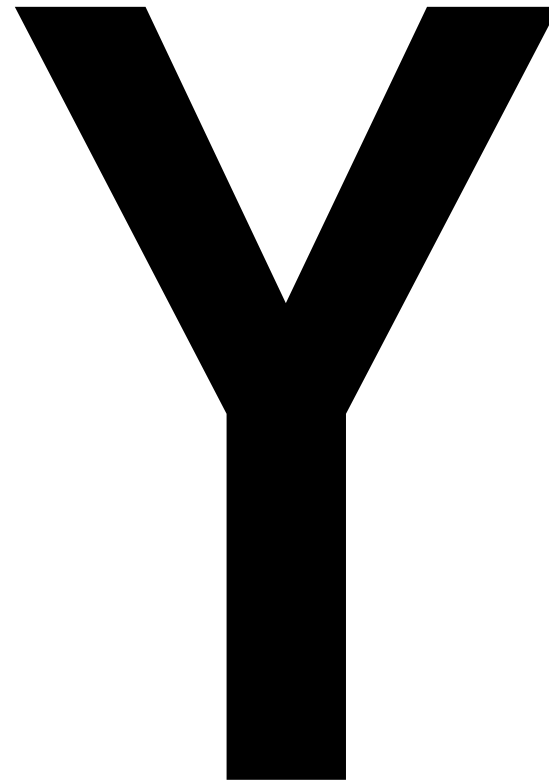

**KASZA
GÁBOR**

80 x 100 cm (90 x 110 cm) | giclée print | edition 6+AP

KÖZ-HELY Kasza Gábor Y fotósorozatában egyszerre vagyunk nézők és szereplők. Néző voltunk természetes, e katalógust kezében tartóknak is, de közreműködésünk mibenléte talán indoklásra szorul. Hogyan is lehetünk egyidejűleg megfigyelői és alanyai is egy fotográfiának? Miként lehetséges ez a fajta azonosulás, kettősség? Úgy, hogy egyszerre foglalkoztat bennünket közvetlen, illetve globalitásában érzékelt környezetünk és az azokat érintő, alapvető kérdések. Úgy, hogy elfogadjuk, hogy személyes létünk fogalmában bolygónk élete is benne foglaltatik, illetve azt is, hogy a képeken látható alakok civilizációnk megmerevedett allegóriái.

Kasza Gábor fényképei az emberiség válaszúthoz érkezésének pillanatát interpretálják, megjelenítve ezzel korunk egyik alapvető, egyre gyakrabban hangoztatott problematikáját és szorgalmazva az erre irányuló éberségünket. A sorozat azon túl, hogy a felelősségre és egy tudatosan választható útra, életfel-fogásra hívja fel a figyelmünket, egyszerre identitáskutatás és társadalomkritikus (ön)reflexió is. Olyan fotografikus látvány színrevitele, amelyben a környezetét folyamatosan formáló, alakító ember feltételezett álmaival és félelmeivel együtt jelenik meg. Kontextusának alakítója és elszenvetője egyszerre, ő a reprezentáló és a reprezentált – önmagának megszemélyesített szimbóluma.

Az Y fényképek realizmusához nélkülözhetetlen az emberi jelenlét – úgy, hogy egyidejűleg igazolja és tagadja is a rációt. Dehát kik Kasza figurái? Egyszerű eltévedt polgárok? Netán valami trauma túlélői? Felfedezők? Elűldözött vizionáriusok? Élők vagy kísértetek? A néző majd eldönti ezt. Gesztusaik szinte teljes hiánya, cselekvés-nélküliségük aligha árul el róluk valamit. Talán ők maguk sem értik, miként kerültek ebbe a pozícióba, honnan érkeztek meg ebbe a felfüggesztett, kitarzott, valószerűtlen pillanatba. Úgy állnak ott, mint Lót felesége – kővé meredve, túl az expozíció röpké pillanatán, korunk társadalmának egyfajta emlékműveiként. Ebből is ered valahol magányos monumentalitásuk, mely a háttérhez képest, a fotográfia mezejében, mégis elenyésző.

A képek sugallta melankólikus állapot leginkább szocio-politikai ismereteinkkel közelíthető meg – mert hiába szabad entitásunk, tudjuk, hogy saját életterünk rajzolja meg határainkat. Az itt szignifikáns passzivitás az, ami a leginkább felkavarhat, frusztrálhat bennünket. A választút előtt álló ember ikonográfiai frázisának használata kell ahhoz, hogy rávilágítson a statisztika és az egyén között fennálló ambivalenciára, illetve az épített vagy szennyezett környezet és a benne létező individuum szembesítésének szükségességére. Kasza a fotó nyelvét és szókincsét használja, hogy rávilágítson erre a feszült, zaklatott kapcsolatra.

COMMON PLACE In Gábor Kasza's photographic series, Y, we are both spectators and actors. Participation as a spectator is a given also for those who hold this catalogue in their hands, but their involvement as actors needs to be explained. How can we be simultaneously the observers and subjects of a photograph? How is such identification – duality – possible? The answer is simple: by being concerned with both our immediate, and globally perceived environment, as well as with the fundamental questions related to it. By accepting that our personal existence also entails the existence of our planet, and that the characters of these photographs are petrified allegories of our civilisation.

Gábor Kasza's photographs, by tackling the most fundamental and debated problem of our times, and by raising our awareness of it, interpret a turning point in the history of humankind. Beyond drawing our attention to our responsibility and a way of life we can consciously choose, his series is both a search for identity and a socio-critical (self-) reflection. We find not only the human being continuously transforming the environment, but also their presumed dreams and fears in this photographic spectacle. It is the transformer and the sufferer of its own context, the representative and the represented, the personified symbol of itself.

Human presence – in a way that both verifies and denies rationality – is crucial for the realism of the Y photographs. But who are Kasza's figures? Simple, lost civilians? The survivors of some kind of trauma? Discoverers? Chased away visionaries? Living beings, or phantoms? It is up to the viewer to decide. Their almost total lack of gestures, and their minimal movements reveal hardly anything about them. Perhaps they also have difficulties in understanding how they ended up in such position, or from where they arrived into this suspended, enduring, unreal moment. They stand there, like Lot's wife – petrified after the fleeting moment of exposure, like some sort of monuments of the society of our age. This accounts somehow for their solitary monumentalism, which, in contrast with the background, in the field of the photograph, is nevertheless infinitesimal.

The melancholic state suggested by the pictures can be approached primarily by our socio-political knowledge, because in spite of our being self-sufficient entities, our limits are drawn from wider perspectives. The significant passivity here is what can stir emotions and frustrate us. The use of the iconographical phrase of the person at the crossroads is needed to highlight the ambivalence between statistics and the individual, as well as the necessity for confrontation between the built or polluted environment and the individual existing in it. Kasza uses the language and the vocabulary of photography to reveal this tense and troubled relationship.

48,8 x 61 cm (55 x 67,2 cm) | giclée print | edition 6+AP

A fotográfus vízióinak megtestesítésére előadóművészeket kért fel, hogy szerepléshez, jellemek alakításhoz szokott személyekkel dolgozhasson – akik maguk is átgondolták, átérezték a felvetett problémákat és személyiségükből és sorsukból kiindulva lettek cinkosok a fotográfiák létrejöttékor. Nem konkrét történetben léptek ők színre, hanem létező személyiséggel, létező helyeken, de nem létező helyzetekben kellett létezniük.

Az Y sorozat megdermedt időtlenségben ábrázol egy antropocentrikus állásfoglalást, a sebezhető hús-vér ember panoptikumának segítségével. A formailag kiegyensúlyozott képek hangulatán felül kerekedik a disszharmónia, míg a belőlük sugárzó inaktivitás és a tekintetek elfordítása a nyugtalanság forrásai lesznek. Lehet, hogy gyökeresen másképp kell szemlélünk világunkat? Új látásérzékelést kéne kifejlesztenünk? Kasza ezt a lelki és testi kondícióink kapcsán felmerülő problematikát közvetíti romantikus és egyben konceptuális látásmóddal.

Kasza felvételeinek helyszíne az urbanizált környezet - többnyire felismerhetően a város, vagy annak agglomerációja. Mindez nemcsak a képeket készítő fotográfus urbánus létéből fakad, hanem arra a gyakran emlegetett tézisé reflektál, miszerint a város egyidejűleg egy új és jobb jövő kulcsa és a globális, sokszor nyugtalanító változások gócpontja. Fittyet hányva az urbanisták álmainak, sőt gyakran konkrét terveinek hatványozott sebességgel terjeszkedik és gyakran öntörvényű mutációk tere. Ennek ellenére, a vidék lakosságának mégis ez a reménnyel teli „ígéret földje”, amely megérkezésük után tüstént konfliktusokkal halmozott élettérre válik. Az amőba-szerű változásokkal, növekedéssel párhuzamosan emelkedik ezen kaotikus képződmények szükséglete is, mely a természetes forrásokból nyeri ki a fogyasztói javakat. Mindezek keletkezése felhasználók számára szinte láthatatlan, ignoráljuk honnan kerül kenyér az asztalunkra és meleg a kályhánkba.

De a természetben készült felvételek sem mentesek az ember „keze nyomától”. S itt nemcsak a nagy kérdések fontosak, mint a globális felmelegedés, a demográfiai robbanás, vagy a vízhiány, hanem a civilizáció alattomos behatolása mindenüvé, a környezet kirablása és rombolása – mely a fejlett világ biztonságában, hallgatólagos beleegyezésével történik. A településeken kívüli területek is aggasztó mértékben szenvedik el a hódítás nyomait, szinte alig van már érintetlen természet. Akarva-akaratlanul beszennyezzük szűkebb és tágabb környezetünket, bacchusi, könnyelmű életformánk egyénenként és intézményenként is tarthatatlan.

The photographer called upon performers to incarnate his visions, since he wished to work with persons used to acting, to forming certain characters, and who also tried to reflect with empathy on the raised issues. Setting out from their own personalities and fate, they became accomplices when the photographs were made. They did not take part in a real story, but their actual personalities were put on stage in real places, although they had to exist in unreal situations.

The Y series depicts in a petrified timelessness an anthropocentric attitude, with the aid of a waxworks of vulnerable, flesh-and-blood man. Despite the formally well-equilibrated photographs, disharmony gains the upper hand, as the inactivity radiating from these pictures, and the turned-away gazes become sources of concern. Is it possible that we should have a radically different viewpoint of our world? Should we develop a new sense of looking at things? Kasza conveys the problems arising in connection with our physical and psychological condition in a vision that is at once romantic and conceptual.

The location of each piece from the Y series is the urbanised environment – more or less discernible as the city or its agglomeration. The reason for this proceeds not only from the urban existence of the photographer, but also reflects on the common knowledge that cities might be places for a better future, but at the same time they are triggers of alarming changes. Not taking into consideration the dreams of urbanists, or even concrete plans, a city may easily spread with heightened velocity, and can be the space of frequently uncontrollable mutations. In spite of this, it attracts people from the countryside as a sort of “promised land”; nevertheless, it may become a stage for innumerable conflicts as soon as they arrive. With its imponderable changes and growth, in parallel it increases the need for chaotic facilities that produce consumer goods from natural resources. The origin of these is almost invisible to their users: we ignore where the bread on our table and the warmth in our stoves came from.

But the photographs taken in nature are not devoid of the “fingerprints” of man. At this point, not only the large questions are at stake, such as global warming, the demographic boom, or the lack of water, but also the insidious, pervasive invasion of civilisation, and the plunder and devastation of the environment that takes place with the silent consent of the developed world. Even the territories outside settlements suffer to an alarming degree from the scars of this conquest, and one can hardly find untouched nature anymore. We unwittingly pollute our immediate and wider environment, and our Bacchanalian, happy-go-lucky way of life is untenable both on an individual and on an institutional level.

80 x 100 cm (90 x 110 cm) | giclée print | edition 6+AP

80 x 100 cm (90 x 110 cm) | giclée print | edition 6+AP

Pár évtizeddel ezelőttig még nem volt jelentősegteljesen hallható és ennyire halaszthatatlan diskurzus tárgya, hogy Földünk energia- és életforrásai végesek. És bár a Felvilágosodás óta az emberiség legfontosabb motívuma a szabadság, ideájába nem volt bekalkulálva, sem az, hogy képtelenek vagyunk vele felelősségteljesen élni, sem az, hogy a geológiai működés törvényeit nem mi írtuk. Planétánk ilyen intenzív használat mellett romlandó. És úgy tűnik, nem restaurálható.

És emiatt lényegbevágó elem a Kasza képein kirajzolódó retorikai váz. Fotói rámutatnak, hogy problémáink egyik fő oka az információ és környezeti ingerek dömpingjének bénító hatása és a túltermelés bőségéből következő, látszólagos választási szabadság, a „lehetőségek” okozta fáradtság és kimerültség. Az egyén egyszerűen belefárad abba, hogy nap mint nap túlzottan sok döntést köteles hoznia - a felmérések szerint ez a nyugati világ növekvő depressziójának egyik indoka és Kasza képeinek fókuszpontja.

Az Y-képsor teljességének, telítettségének fontos eleme a piktorializmust idéző fotografikus nyelv, ahol a színek, a formák és a kompozíció már primer benyomásukkal, letisztultságukkal felkeltik a szemlélő érdeklődését. Egy kiállítás alkalmával mindezt nyomatékosíthatja a fotók nagy mérete, mely a táblaképfestészethez közelíti a majdnem militáns üzenet fűtötte felvételeket. Ezek az esztétikai elemek fontos velejárói Kasza új munkáinak, melyet méltán tekinthetünk egyfajta néma *spektákulumnak*.

Néhol a magabiztos, tiszta színek dominálnak, másutt mindezt felváltja a szürke széles skálájának nyomasztó, elbizonytalanító hangulata. Teret engedve szorongásainknak, elvágyódásunknak. Hiába a harmonikus kompozíció, a szigorú aranymetszés, a képeket feszültség hatja át, egyre több kérdést tesznek fel, míg válaszokat alig nyújtanak.

Elgondolkodtató, hogy a közgazdászok és tudósok számításai szerint napjainkban Földünk tiszta produktivitásának már több mint 50 százalékát használjuk – vagyis minden életforma fele a saját rendszerünk igájában működik – azaz a jövőbeli globális jólét esélyei egyre csökkennek. Alig egy évtizede, a johannesburgi *Fenntartható Fejlődés Világcsúcs* konferenciáján is megfogalmazták: "Nincs menekvés az elől a konklúzió elől, hogy a világ növekvő populációja nem érheti el a nyugati életszínvonalat a fejlődés hagyományos, konvencionális útján. Az ehhez szükséges erőforrások óriásiak, túl drágák és túlzottan romboló hatással vannak a lokális és globális ökoszisztémákban". Környezeti igazságossággal tartozunk és az ellenünk szóló legfontosabb koronatanú saját ökológiai lábnyomunk és annak túlzott mérete.

Only a couple of decades ago, one could hardly hear about finite energy sources or forms of life, topics that nowadays form a discourse that can no longer be delayed. And although since the Enlightenment, the highest motif of humanity has been freedom, it seems that few calculated that we are not able to live in a highly responsible way, or that the laws of geology were not written by us. Our planet used and abused at such a pace is endangered. And there is every sign that it cannot be restored.

And this is why the rhetorical chassis that becomes distinct in Kasza's work constitutes a fundamental element. His photographs highlight that one of the main causes of our problems is the paralysing amount of stimuli and information that we receive from the surrounding world, that goes hand in hand with the complete exhaustion from the seemingly endless freedom of choice, which is a consequence of overproduction. The individual is simply fed up with having to make an immense amount of decisions on a daily basis: according to surveys, this serves as one of the main causes for the increasing depression in the Western world, and this is one of the focal points of Kasza's photographs.

Another important element of the saturation and plenitude of the Y sequence is its photographic language that conjures up pictorialism, in which colours, forms, and the composition with its primary impressions raise the viewer's interest. The large dimensions of the photographs (approaching those of paintings) at an exhibition can emphasise this, while converging the almost militant message of the images. These aesthetic components are vital constituents of Kasza's new works, which can easily be considered as a sort of mute *spectaculum*.

At times, clear, assertive colours dominate; at others, these are replaced by the oppressive, unnerving atmosphere of the wide scale of grey, giving room for our angst, and our desire to get away. The harmonious compositions are in vain, with their strict mean ratio: the pictures are permeated with a tension, and they raise increasingly more questions, with answers hardly offered.

It is thought-provoking that, according to the calculations of economists and scientists, today we expend more than 50 percent of the productivity of the Earth – i.e., half of every form of life operates in the yoke of our system – meaning that the chances of prosperity for the future are dramatically decreasing. The following sentences were uttered during the *World Summit on Sustainable Development* in Johannesburg less than a decade ago: "There is no escape from the conclusion that the increasing population cannot reach the Western standard of living in the traditional, conventional way. The resources needed for this are enormous, too expensive and exert an excessively destructive impact on the local and global ecosystems." We owe environmental fairness, and the most important crown witness against us is the enormous size of our ecological footprint.

Adaptációra van szükség, egyrészt a fotográfus értelmezési, másrészt mindannyiunk egyéni, fizikai adaptációjára, legalább közvetlen környezetünk miatt. Ugyan felvethetünk súlyosabb tényeket is, miszerint az ipar, a személtlerakók, vagy a természetes erőforrások kiaknázásának környezetében élők jobban ki vannak szolgáltatva egészségügyi veszélyeknek mint mások. Az elosztás kiegyensúlyozatlan és az érintett csoportok nem képesek hangjukat hallatni, vagy felsőbb döntésekre hatást gyakorolni.

Kasza a megrendezett fotográfia dramaturgiájával fejezi ki mindazokat a sarkalatosnak tartott problémákat, melyekkel szembesítve érzi önmagát és melyekkel konfrontáltatni igyekszik képeinek nézőit. Globális értékrendszerben alkot, de korántsem leplezi az egyéni felelősség új évezredben sürgető kihívásait. Létfkérdéseket kommunikál egy szélesebb közönség számára, célját a világon sok más fotográfus és művész osztja.

Mert a művészi fotográfia, mint bármely más művészet egyben a szembesülés megtapasztalása is. Hogyan és mennyiben lehetséges ma, és kortársként megtartani az értékeremtő és kritikus karaktert ebben az ellenállhatatlanul fejlődőnek tűnő, de mindenesetre folyamatosan változó képalkotó világban? Jelen esetben biztosan nem a "decisive moment" ügyes megragadásával. A bresson-i fotográfiai aktusnak és talán mítoszának is sokat hangoztatott ereje ebben a tárgykörben hatástalan, sőt érvénytelen volna. Itt nem a meglesett pillanatról van szó, hanem a konstrukció, a teatralitás szigorú szerkezetéről és ebben egy tudatosan megfogalmazott, cselekvésre sarkalló üzenetről, új stratégiák szükségességéről.

Ahogy a változásnak, úgy ennek a sorozatnak is jelentős a létjogosultsága, csakúgy mint az általa elért közönség reakciójának nélkülözhetetlensége. Mások által előre gyártott eszmék világába élünk és keveset foglalkozunk saját szerepvállalásunkkal. Ha igaz, amit a kutatók és elemzők állítanak, akkor a Föld krízise oly hatalmas, hogy rövidesen veszélybe kerül civilizációnk egészsége, biztonsága és fenntarthatósága.

There is an ardent need for adaptation, on the one hand, for the photographer's interpretations; on the other hand, for the physical adaptation of us all, at least for the sake of our immediate environment. We can enumerate much graver facts, for instance, that those living in industrial zones, regions of exploitation of natural resources, or landfills are much more exposed to health dangers than others. Divisions are unbalanced, and the groups affected are incapable of making their voices heard, or making an influence on higher decisions.

Kasza expresses with the means of the dramaturgy of staged photography all those cardinal problems which he is faced with, and with which he tries to confront the viewers of his pictures. He creates in a global context, but he does not deny the challenges of individual responsibility in the 21st century. He addresses ontological questions for a wider audience, and his objectives are shared by many other photographers and artists the world over.

For artistic photography, as any other inspired work of art, may bring the experience of confrontation. How is it possible to stick to value and critical character in this seemingly overwhelming and incessantly changing world of visions? In the present situation, definitely not by seizing the "decisive moment." The power of the well-known method or even myth about Bresson's work in the given case seems to be ineffectual. Here we are not concerned with the witnessed moment, but with construction, with the strict structure of theatricality, and within this, a deliberately composed message that encourages action, and the necessity of the adoption of new strategies.

As the grounds for the change itself, the justification for this series is enormous, as well as the indispensable reaction of its audience. We live in a world of prefabricated ideas, and we hardly ever ponder about our own role in it. If what all the researchers and analysts assert proves to be true, then the crisis of the Earth is so immense that soon the safety and sustainability of our civilisation will be endangered.

Tarkovszkij 1970 és 1986 között többször átirít, s végül *A megörökített idő* című könyvében megjelent Zárszávában már így írt: „Ma már nyilvánvaló, hogy az emberiség fejlődése során nem alakult ki összhang az anyagi javak megszerzése és a lelki-szellemi tökéletesedés folyamata között. Ami oda vezetett, hogy talán végzetesen képtelenek vagyunk anyagi vívmányainkat saját javunkra fordítva boldogulni. Olyan civilizációt hoztunk létre, mely az emberiség elpusztításával fenyeget... Meg vagyok győződve róla, hogy az élet harmóniájának visszaállításához a személyes felelősség kérdésének rendezésén át vezet az út.”*

Milyen állapotban van ehhez képest egy negyedszázaddal később civilizáciánk egésze és mi az egyes ember személyes felelőssége most, de általában a konstans történelmi folyamatban? Önmagunktól semmit sem követelünk, igyekszünk elhárítani minden felelősséget és nehezen mondunk le önző érdekeinkről, kényelmünkről. Pedig a lelkiismeret az ember egyik immanens és a priori jellemzője, amivel képes lehet szembenézni elhibázott társadalmunk eredményeként létrejött hibákkal, illetve az ezekből adódó feladatokkal. Az Y sorozat a létről való tudósítás igényével készült elégiákból áll, ahol a valóság és az ember ideálja nem találkozik egymással.

* Andrej Tarkovszkij: *A megörökített idő*, Osiris kiadó, 1998, 224 o.

Hibridizált képeket látunk, melyek a valóság és annak szimulakrumának kereszteződéséből születtek. A komplex realitást és a még összetettebb fantáziát egyesítik, ötvözik össze és ezen keveredésből mintha tudatalatti félelemeink törnének elő. Az egyre inkább elfogadott, létfontosságú kérdéseket feszegető, az ember és környezetének fenntartható jövőjének keresztútján a valós és a misztifikált találkozik egymással. Benyomások és lázálmok, tények és érzelmek asszociálhatók a tradicionális narrációt nélkülöző, megrendezett képekhez.

Kasza sorozata szürrealista, negatív víziókra emlékeztet, az esztétikum és a koncept egymásbaszövődésével működik. Szorgalmazza az abszurd és a megszokott ütköztetését, s igyekszik kibillenteni rögzült észlelési habitusunkat. Képi nyelvének szimbolikája és a fotográfia realista-voltának találkozásából és ezek egyidejű elválásából létrejött hatás a művész munkájának eszmei gyújtópontja. Az Y címe és formája is egyfajta kényszerű állásfoglalás jelképe, amely mindannyiunk számára felszólítás, hiszen az egész emberiség a Kasza által is megfogalmazott kikerülhetetlen „válaszút” előtt áll.

Stenczer Sári, kurátor

Tarkovsky re-wrote many times his book, entitled *Sculpting in Time*, between 1970-1986, until it finally appeared. In his Conclusion, he writes: *"It is obvious to everyone that man's material aggrandisement has not been synchronous with spiritual progress. The point has been reached where we seem to have a fatal incapacity for mastering our material achievements in order to use them for our own good. We have created a civilisation which threatens to annihilate mankind. (...) I am convinced that any attempt to restore harmony in the world can only rest on the renewal of personal responsibility."**

Compared to this, a quarter of a century later, in what condition does our civilisation find itself, and what is the personal responsibility of each individual now, and in general, in the constant historical evolution? We do not demand anything from ourselves, we hurry to brush off every responsibility, and we can only give up our selfish interests and conveniences with great difficulty. Though conscience is one of the immanent and *a priori* characteristics of man, which enables us to face the mistakes committed due to our wrong-headed society, and the challenges to be tackled arising from them. The Y series consists of elegies made with the need for reporting about an existence in which the human ideal and reality do not meet.

* (Andrej Tarkovsky: *Sculpting in Time* (trans. Kitty Hunter-Blair). University of Texas Press, 1989, pp. 234-35)

We see hybridized images, which were born from the cross-breeding of reality and its simulacrum. The complexity of reality and the even more complicated realms of fantasy are constantly entangled, and it seems that our subconscious fears emerge from this amalgamation. Having arrived at a fork in the road where questions of vital importance concerning the future of sustainable environment and civilisation are increasingly accepted, the real and the mysticised meet. Impressions and nightmares, facts and emotions may be associated with the staged photographs that lack traditional narrative.

Kasza's series reminds us of surrealist, negative visions, and they work with the entanglement of aesthetics and concept. It urges the confrontation of the absurd and the routine, and tries to throw our perceptual habits off balance. The effect resulting from the encounter and separation of the symbolism of its imagery and the realist aspect of photography is the focal point of the artist's work. The title and form of Y is the symbol of some sort of obligatory standpoint, which is a warning for each and all of us at the same time, since humanity is standing on the inevitable horns of the dilemma posed by Gábor Kasza.

Sári Stenczer, curator

48,8 x 73,6 cm (55 x 79,7 cm) | giclée print | edition 6+AP

80 x 120 cm (90 x 130 cm) | giclée print | edition 6+AP

80 x 120 cm (90 x 130 cm) | giclée print | edition 6+AP

FENNTARTÁS Kik is vagyunk mi, emberek? Szervezett társadalomban élők, akiknek a szíve egyszerre dobban, egyet gondolnak, akarnak, a nap ritmusa szerint kelnek és fekszenek, szabályok közé szorítva engedelmesek a hatalomnak. Vagy csorda vagyunk, egymás árnyékába kényszerült emberek, akik egymást tapossák, és mind előbbre vágnak, szabadnak lenni, kitörni a csorda rendetlen rendjéből. Vagy önálló lények, erős személyiségek, saját akarattal, tudással és technikával felvértezve, akik mindent elvesznek a jelentől és jövőtől, és mégis egyre többre vágnak. Vagy esendők, csetlő-botló törékeny lelkek, szeretetre vágyók, másokról gondoskodók.

Igen, ezek mind mi vagyunk. Egyszer csorda vagyunk, máskor jól nevelt közösség; egyszer kifosztók, máskor meghagyók; hol tudósok, hol tudatlanok; egyrészt erősek, másrészt gyengék; versengők, máskor meg együttműködők.

Mivégre ez a sokféle ellentmondás? Ez lenne a dolgok természete? Minden feltételezi az ellenkezőjét is? A jó megszüli a rosszat, a rossz a jót. A történetek a kettő között hömpölyögnek, hol erre, hol arra csap hullámuk. Lehet, hogy ez a természetes rend. De, hogy mekkora a hullám, és mikor töri össze emberi sorsunk köré épített világunk törékeny héját, az rajtunk múlik.

Az ember nem elégedett meg azzal, hogy fizikai létét a környezetéhez igazítsa, mint sok-sok millió földi útitársa. Burkot vont maga köré, hogy megvédje állandóságát a környezet változásaitól. Sikert! A tűz melege, a ruha, a ház, a kezébe vett eszközök hihetetlen lendülettel repítették a művi világba, ahol a tudás és a technika bölcsőjében határok nélkül sokasodhatott. Majd felnővén, felbuzdulva sikerein, igényei lettek. Nem egyszerűen létezni kívánt, megelégedni a környezet adta lehetőségekkel. Nem akart már mértéket tartani, hiszen kezébe kapta a technika gépezetét, amely lehetővé tette hogy nagyobbat vegyen el a szükséglet sovány kenyéréből. Az ember fegyverét szülő és eltartó anyja ellen fordította, amelyet valaha Földanyának szólított. Most erőforrásnak nevezi.

A technikától kölcsönzött erő azután még magasabbra emelte emberünket, mígnem teljesen beleszédült a feltárukozott lehetőségekbe. Most már környezetét alakította át saját igényei szerint, és olyan sebességre kapcsolt annak pusztításában, hogy átlépte azt a határt, ahol még képes volt az önmaga köré épített védőburkot fenntartani.

Csapdába kerültünk! Környezetünk erőszakos átalakításának hatásait mi is elszenvedjük, a saját magunk okozta környezeti változásokhoz nekünk is alkalmazkodni kell. A saját magunk számára létrehozott alkalmazkodási kényszer pedig szétfeszíti a magunk köré vont burkot, hogy az már nem alkalmas védelmünk biztosítására. Úgy járunk, mint bármely más „ösztönlény”, amely az alkalmazkodás során addig-addig igazítja szervezetét, amíg egy változás során teljesen alkalmatlan lesz arra, hogy lecserélje, vagy megújítsa azt.

SUSTENANCE WITH RESERVATION Who are we, actually? Are we people living in an organized society, our hearts beating as one, having the same thoughts, desiring the same things, rising and going to bed following the sun in our daily routines, who are confined by rules and respectful of authority? Or are we a herd, in each other's shadow, stepping on each other longing for freedom and for breaking out from the chaotic order of the herd. Or self-sufficient beings, strong personalities, armed with knowledge and technology, who despite taking everything from the present and the future still wish for more. Or frail, fallible, fragile souls craving for love, taking care of others.

Yes, we are all of the above. Once a herd, once a well-educated community, looters and benefactors, scholars and ignoramuses, weak and strong, rivals and partners.

Why so many contradictions? Would this be the nature of things? An opposite for everything? Good gives life to bad and vice versa. Every event flows between these two extremes, the waves rising and falling haphazardly. Perhaps this is the order of things. But how big the wave is, and when it will destroy the thin shell of world built around our human fate, depends on us.

The human being was not satisfied with adjusting their physical being with the environment contrary to their numerous earthly fellow-beings. They have built a shield around themselves to protect their permanency from the changes of the environment. This has been successful! The warmth of the fire, the clothes, the roof over the head, and all the gadgets jolted them into an artificial world where, in the cradle of knowledge and technology, they could multiply. Then, having grown and achieving success they started having pretensions. Their sole wish was not only to exist and to be satisfied with the possibilities given by the environment. They did not want to keep within the boundaries, since having the machinery of technology at hand made it possible to grab more than the bare necessities. Men have turned their weapons against their mother, weapons that had been given to them by what they once called Mother Earth. It is referred to as a mere resource now.

The power borrowed from technology raised the human being so high that due to the possibilities they have become dizzy. Now they have changed their environment according to their needs and started destroying it at such speed that it surpassed the limit of being able to sustain the shield of safety built around themselves.

We have been ambushed! We also suffer from the violent interference with the environment and we have to adapt ourselves to the changes we are responsible for. The necessity of adapting ourselves to the new circumstances in turn bursts open the shield of safety not being able to protect us anymore. We happened to fall into the trap of any instinctive being that adjusted its own organism in the process of adaptation to the point where it becomes unable to trigger further changes or to rejuvenate it.

Szerkezeti csapda! Olyan szerkezetekkel vettük körül magunkat, amelyeket nem lehet egyik pillanatról a másikra lecserélni. Noha nagyobb teret kellene adni a folyóknak, hogy szeszélyes árhullámaik ne veszélyeztessék a gátakat, de mi azokat egy korábbi helyzethez terveztük. A gátakat településeink, ipartelepeink szorítják a folyónak, most pedig ezeket egyszerre kellene elbontani és újjáépíteni. Ha így cselekszünk csak újabb sebeket ejtünk a természetben, a szükséges átalakítás még több energiát igényel a környezettől.

Miért jutottunk idáig? Emberi világunkat babonás hitekre építettük, rendíthetetlenül bízunk az anyagi növekedés végtelen lehetőségében; a technika és tudás megoldóképletében; a verseny hatékonyságában; egy értéktelen papírhalmazban - melyet pénznek nevezünk; a piacgazdaságban; a demokráciában és a jogrendszer építményében. Közben elfeledtük az íztelmeket, amelyeket őseink hagytak ránk. Sőt őseinket primitívnek, babonásnak neveztük. Őket, akik még tudták, hogy amit elvehetnek a Földtől, az a teljesség ajándéka, és ennek a teljességnek a tisztelete nélkül nincs fennmaradás.

Beolvadhatunk a teljességbe, és megcsonkíthatjuk a technikánkkal. De ha megcsonkítottuk nem részesedhettünk a teljességből. És mi megcsonkítottuk! A föld kaptárából kiraboltuk az évmilliók alatt gyűjtögetett életermékeket, a gázt, olajat, szenet. Sokeszer gyorsabban égettük el ezeket, mint amilyen ütemben termelődtek. Nem megújuló, mondjuk és bizakodunk, hogy vannak más ajándékai az életnek. És vannak. A talaj, amely számunkra termőföld. Elvesszük hát erejét, és csak egyre többet kívánunk tőle. Végül pusztulásnak indul, sokszorta, tízszer-ötvenszer gyorsabban pusztul, mint ahogy keletkezik.

Van még más is? Az élőlények millió számára. Ők is értünk vannak, elvehetjük őket! És elvesszük a földet ahol élnek, néhányunk kegyelemből állatkerteket, rezervátumokat létesítünk. Legyenek ilyenek is, maradjanak tanúi a múlt gazdagságának, ha már ritkák, akkor jó üzlet lehet belőlük, szedhetünk belépőjegyet. Elvesszük táplálékaikat is. A parányi mikrobák elől, amelyek fenntartják a Föld nevű élőlény anyagforgalmát, elégetjük a szerves táplálékot, mert már fogyóban az olaj, viszont nekünk száguldani kell továbbra is.

Tovább, egyre közelebb lehetőségeink végső kimerülése felé. A legfőbb babona megdőlt, látjuk a Föld pusztulása határt szab a további növekedésnek! Mi mégis tovább rohanunk! Hisszük, hogy a tudomány és technika, a tudás, eddig is mindent megoldott, bízhatunk most is benne. Arról egyre többet tudunk, hogyan kell még többet elvenni, miközben nem tudjuk, hogyan kell megfékezni azokat a hatásokat, amelyeket az elvétel miatt szenvedünk el. Tudásunk egyenlőtlenül „fejldött”, helyesen csak mennyiségileg növekedett. Az anyagi lét megformálásának egyenlőtlen tudása lett, darabokra szedte a teljességet, kimazsolázta legtermékenyebb részeit, és miközben darabjaira szedte, elfeledte a visszafelé vezető utat: vajon hogyan is kellene összerakni?

Ugyan! Még fel sem merül benne, hogy össze kellene rakni. Még most is csak szétszed, rombol. Szakmákat, szakértelmet fabrikál, melynek nyelvét csak kevesek beszélik, ez biztosítja a sérthetetlen szakmaiságot. Ő nyilatkozik a médiában, ő a szakember. Ahogy számuk gyarapodik a hangzavar nő: bábeli.

What a structural trap! We have surrounded ourselves with structures that cannot be exchanged at once. In spite of the fact that we should give more space to the rivers if we do not want the flood waves to endanger the dams, but they have been designed to cater for the needs of a previous situation. Dams are too close to settlements, industrial areas and they should all be demolished and rebuilt. But if we do so, it will cause even more wounds to the nature and we will use up even more of its energy.

Why have things gone so far? We have built our world based on superstitions, we have stubbornly trusted the infinite material prosperity, the key formula of knowledge and technology, the efficiency of competition, a pile of worthless paper – called money; the market economy, the democracy, and the edifice of the legal system. Meanwhile, we have forgotten all the admonitions that we inherited from our ancestors. Moreover, we called them primitive, superstitious. Them, who were still aware that all they could take from the earth was the present of the plenitude and failing to respect means failing to survive.

We can become part of the plenitude or we can mutilate it with technology. But dismembering it results in our exclusion. And we have dismembered it! We have robbed the hive of the earth: the gas, crude oil and coal collected during millions of years. We have burnt these at a much faster pace than they were generated. Not renewable, we keep saying and we hope that life will have some further souvenirs for us. And it will. The topsoil which is only soil for us. We take its power, and we only want more. Finally, it gets ruined and it gets ruined much faster, ten or fifty times faster than it springs up.

Is there anything else left? Millions of other living creatures. They exist for us, we can take them! And we take their habitat only to give them shelters in zoos or reservations since we take pity on them. Let us have these too, let them be the witnesses of the richness of the past if they are rare species, then we can make a good business, we can charge high entrance fees. We take their food. We burn the organic nutrients of those minute microbes that sustain the metabolic processes of the living entity called Earth since there is less and less crude oil, but in spite of this fact we still have to keep on hurling.

We get closer and closer to the end of our possibilities. The main superstition has shrouded in the mist of time, we witness that the perdition of the Earth limits further growth. Despite this we still keep on hurling! We believe that science and technology will solve everything again. We know more and more about how to take more, whereas we have no idea how to control the effects of our heartless activity. Our knowledge “developed” unevenly, or more exactly in quantity. It has become an uneven knowledge during the formation of the material existence, it has disassembled plenitude into pieces, used and abused its most prolific parts, and while taking it apart, it forgot the way back: how should we assemble it again?

Albeit it does not even occur to have it reassembled. This knowledge is still disassembling, destroying. It is fabricating professions and expertise, the language of which is only spoken by few, while this is the only token of the invulnerable expertise. He gives the interview in the media, he is the professional. As their number increases the cacophony becomes babelic.

Nem értjük egymás nyelvét, pedig egy nyelvet beszélünk. Énünket is nyelvünkbe zárjuk, elszigetelődünk, elveszítjük az irányt, melyet a bölcsesség szab meg, de ma arra sincs idő. Nincs idő és szükség bölcselkedni, megfontolni, mi is lesz a következmény dolgunk végeztével. Haladni kell, a megfontolás pedig ennek kerékkötője. Le kell hívni a fejlesztési pénzeket, mert nem jutunk hozzájuk, halljuk a mindent elsőprő érvet. Sietni kell, le ne maradjunk a végről!

A tudás és technika a hatékonyság fenegyereke, nélküle nem lehet megszerezni azt a hasznot – egymás között szólva: profitot – amely nélkül nincs növekedés. Aki hatékonyabb, az tud több profitra szert tenni, többet beruházni, még több profitot szerezni, és így tovább..., egyre gyorsabban. A hatékonyság növeléséért ezért nagy verseny folyik, és aki nem akar, vagy nem tud versenyezni az lemarad.

A hatékonyság egyszerű szavakkal szólva annyit jelent, hogy lehetőleg fele annyi ember, fele annyi idő alatt, fele annyi anyagból, és fele bérért termeljen háromszor többet. Így ezután a világ azon versenyzik, hogy ki tud még ennél is többet. Miután évente jó nyolcvan milliónyival többen vagyunk a világon, és mivel a szaporulat többnyire a fejlődő világban látja meg a napvilágot, így ott lehet versenyképes munkaerőre számítani. Versenyképesre, aki néhány eurocentért is hajlandó részt venni a profittermelésben. Versenyképes környezetre, ahol szabályozatlanok a környezeti feltételek, az emberi méltóság semmit sem ér, és csak egyetlen dolog a fontos: a több és több profit.

Míg velünk elhitetik, hogy a verseny olcsóvá teszi az árukat és szolgáltatásokat, addig az igazság az, hogy a verseny emberek millióit taszítja a kizsákmányolt bérmunkás státuszába, miközben az ország, aki élvezné az olcsó árukat, munkalehetőségeinek elvesztésével fizet meg mindezt. Közvetve megfizeti még a környezet kizsákmányolásának az árát is, mert előbb, vagy utóbb a helyi terhek közösek lesznek a határtalan világban.

A hatékonyság, a verseny mítosza a legátlátszóbb hazugság, de már olyan jól vagyunk „szocializálva” hogy meg sem üti az ilyen és hasonló hazugság a fülünket, nem halljuk a pénz aranytallérjainak csengésétől. Ha mérni lehetne legtöbbször emlegetett gondjainkat, biztosan a pénz hiánya kerülne a legelső helyre. Pedig a pénz csak közvetítő eszköz, amelyet arra találtak ki, hogy leegyszerűsítse az árucserét. Ám az ember e téren is rendkívül leleményes volt, hogy hogyan használja ki a pénz tulajdonságát mások és a környezet kizsákmányolására.

Úgy gondolhatnánk, hogy pénzre munka által tehetünk szert, de aki munkával próbál pénzt keresni, az csalódni fog. Pénzt a legjobban a pénzzel lehet keresni. Ugyanis minden munkával előállított javunk romlandó, míg pénzünk fizikai valóságában időt álló. A halásznak muszáj reggel eladnia az éjjel kifogott halat, különben megromlik. Cipőnk, ruhánk kimegy a divatból, számítógépünkön, technikai eszközeinken átlép a fejlődés, pillanatok alatt értéktelenné válnak. Vagyis minden árut sűrűn pénzzé kellene tennünk, különben hiába dolgoztunk. Míg az árutermelőnek sűrűn a csere, addig a pénz ura várhat, pénze visszatartásával kedvezőbb árat is elérhet. Így lett a pénz a történelem során kamatozó jószág.

We do not understand each other, although we speak the same language. We close ourselves into our language, we become isolated, we lose the direction dictated by wisdom, but there is no time for such things nowadays. There is no time left and no need to be wise, to consider what the consequences will be at the end of our journey. We have to proceed and thinking is a pure skid in progress. We have to apply for the development funds because there is no other way, we hear the most compelling argument. We have to hurry, not to miss the end of the world.

Knowledge and technology are the dare-devils of efficiency, without them there is no profit, and no growth. The one who is more efficient can make more profit, can invest more, can make more profit again, and so on..., faster and faster. There is a perennial competition to improve efficiency factors and those who do not take part or are not able to take part, will lag behind.

Efficiency in fact means half as many people, in half as much time, with half as much material for half as much wages producing three times more, thus there is an everlasting competition in the world to increase efficiency. The population on earth is increasing by 80 million per each year and the increment is connected especially with the developing part of the world, therefore competitive labour is available without problems there. People are ready to take part in making profit for a few eurocents. The environmental conditions are not regulated, human dignity is worth nothing, and the only thing that matters is more and more profit.

While they make us believe that competition results in cheaper goods and services, the truth is that competition impinges millions of people into the status of wage-workers and at the same time the country which would benefit from the cheap consumer goods pays for these with the loss of working possibilities. Indirectly it also pays a price for the exploitation of the natural environment because sooner or later the local burdens will be common in the world without frontiers.

Efficiency, the myth of competition are the most transparent lies, but we are so well-socialised that we do not realise their being lies, and we fail to hear them because of the jingling sounds of the golden coins. If we could measure somehow our most frequently mentioned chagrins, money would surely be in the first place. In spite of the fact that money is only a means of conveyance invented to simplify the exchange of goods. But the human being was extremely inventive as how to use and abuse the properties of money and how to exploit the environment.

We might think that we can earn money by working for it, but those who try to make money this way will be disappointed. Money can be made the easiest way with money. Since all the goods produced are perishable while money in its physical entity is lasting. The fisher has to sell in the morning all the fish caught during the night if he does not want the whole catching to go off. Our shoes, clothes become old-fashioned, due to the new technological inventions, our computers, household appliances become worthless fast. This involves that we should transfer all that we work for into money if do not want to work in vain. While exchange is crucial for the producer of goods, the owner of money can wait and holding back their money can achieve to have a better price. This is how money started carrying interest in the history of humanity.

Mivel mindennek az árában megjelenik a kamat, hiszen egy-egy gyárat, beruházást kölcsönből valósítunk meg, ezért ha akarjuk, ha nem pénzünk legkevesebb harmadát közvetett módon kamatra fizetjük ki. Pénzünk ezek után azokhoz vándorol, akik a pénzüket kamatoztatják, vagyis a társadalomban a pénz a munkát végzők kezéből folyamatosan a pénzt felhalmozók kezébe kerül.

A társadalom így folyamatosan szegényekre és még gazdagabbakra tagozódik. A felhalmozott pénzt azután újabb és újabb befektetésekbe kell helyezni. Így voltaképpen nem a társadalmi szükségletek kielégítése okozza a növekedési kényszert, hanem a még több pénz megszerzésének vágya. Másik oldalon pedig mindazok a növekedést vágyják, akik eladósodtak, hiszen nekik rettenetes adósságtörlesztéseket kellene enyhíteni, például az eladósodott államoknak is, mint amilyen a miénk is. Ezért ne ringassa magát senki abba a naiv hitbe, hogy majd lesz egy olyan hatalom, amely tényleg a fenntarthatóság elveit igyekszik megvalósítani a növekedés helyett, vagy a közérdeket fogja szolgálni a magánhaszon-szerzéssel szemben.

Ezen a ponton beláthatjuk azt is, hogy muszáj csatlódnunk a demokráciában, szavazatunk csak addig kell, amíg azzal a hatalomszerzést biztosítjuk. De amúgy is, még ha jól működne is a demokrácia, milyen demokratikus döntéseket várhatnánk egy becsapott társadalomtól? Hiszen a világot mások értelmezik a számunkra, az óvodától kezdve, az iskolán át, a média való világáig leszoktatnak az önálló ítéletalkotásról, előre készített viselkedési, főleg fogyasztói sablonokat varrnak ránk. Értelmezési kényszer! Ki akarná ezek után, hogy ne növekedjünk? Ki akarná, hogy ne róla szóljon az élet? Hiszen mindent megérdemlünk, sőt jár nekünk. Ki kívánná ezeketán, hogy áldozatokat hozunk a jövőért, hogy többet hagyjunk másoknak, hogy egyáltalán valamit meghagyjunk a természetnek is?

Meddig lehet még fokozni az igazságtalanságot, meddig lehet, még egyre rohanóbb tempóban pusztítani a környezetünket? Az ember fejlődése – legyen az egyén, vagy maga a faj – az önzés irányából a közösségi együttműködésen keresztül a globális felelősségvállalásig tart. Úgy tűnik megrekedtünk az önzés szintjén! Az is lehet, hogy rosszul gondoltuk a fejlődés irányát, fordítva van, onnan jövőnk, ahová mennünk kellett volna.

Ennyire rosszak lennénk? Nem. Csak amíg társadalmi világunk fő tartóoszlopainak a tudást, a technikát, a demokráciát, a jogrendszert, a piacgazdaságot véljük, addig egyéni világunk valós pillérei a szeretet, a nagylelkűség, a megértés, a méltányosság, a jó erkölcsiség. Amíg az elsőben versenyzünk a legtöbbért, addig a másodikban a legjobbat kell beteljesítenünk, amely csak a kölcsönösségben születhet újjá.

Vigyázzunk! A végén egyedül maradunk. Ott állunk hamarosan a végtelennek hitt világ határán. Előttünk valószínű falak. Mi építettük őket. Most nem építeni, előbb bontani kell! Lebontani mániás növekedési kényszerünket, tévhiteinket, a magunk köré épített falakat. Ki kell szabadítani a természetet technikai fogságából, muszáj visszatérnünk szülő és tápláló Földanyánk oltalmába! Csak mi, együtt, vele lehetünk nemes anyag, időtálló ötvözet.

Gyulai Iván, ökológus

Interest appears in the price of everything since building a factory, an investment becomes possible with the help of a loan, and this way deliberately or unwittingly at least a third of our money is paid on interests. Our money becomes the possession of those who live from interests which means that money is transferred constantly from the hand of workers to those who accumulate it.

Society is thus perennially being divided into the poor and the rich. Then the accumulated money has to be invested again and again. This in fact means that the necessity of growth is not triggered by the urge to satisfy needs, but the desire of making more money. On the other hand there are those who wish growth because they became indebted and somehow they should ease their burden, for example all the indebted states, like ours. Consequently, it is quite silly to dream of such a power that will take into consideration the idea of sustainability instead of growth or that it will serve public interests instead of private interests.

At this point we can admit that disappointment in democracy is inevitable, our vote is needed only to get them into power. But anyway, what would happen if we had a well-operating democracy, what democratic decisions could we wait from a deceived society? Because the world is interpreted for us by others from the kindergarten and the school to reality shows of the media and we are disaccustomed of autonomous judgements, we only receive well-planned lessons of consumerism. What an urge to interpret! Who would not want to experience the sense of growth? Who would not want to be the protagonist of their lives? We deserve it, moreover, it is our right. Who would like to make sacrifices for the future, to leave more for others, to leave anything to nature at all?

How far can we go with injustice, how far can we go with the destruction of the environment?

The evolution of man – that of the individual or that of the species – comes from the world of egotism, leads via the communal co-operation to achieving the feeling of global responsibility. It seems that we are stuck on the level of egotism! Or it may easily be that we have made a mistake in the way we envisaged the direction of evolution, it is the other way around. We come from where we should be heading to.

Are we so evil? Perhaps not. But only if we have knowledge, technology, democracy, the legal system and market economy the pillars of our world, but at the same time the pillars of our individual world are love, generosity, understanding, fairness and morality. While in the first one we compete for the most, in the second one we have to do our best and we can be reborn in reciprocity.

We should be careful! We will remain alone at the end. We will soon find ourselves at the end of the world that previously was thought to be infinite. In front of us are real walls. We built them. Now there is time to demolish, not to build! To destroy our manic need for growth, our misconceptions, the walls around us. We have to set the nature free from the servilism of technology, we have to find our way back to the protective womb of the Mother Earth!

Iván Gyulai, ecologist

szereplők | performers BOHOCZKI Sára, BOZSITS Anna, BOZSITS Míra, CSERÉP József, DARÁNYI-FEHRENTHEIL Hanna Rebeka, DOMBI Kati, FRANCIA Gyula, LEHOCZKY Erika, MÉSZÁROS Béla, ÖRDÖG Dániel, PUSZTI Dani, PUSZTI Kincső, PUSZTI Zsófi, SIMÁNYI Zsuzsanna, SŐRÉS Zsolt, SZÁSZ Dániel, TELEK Barnabás, TELEK Berzián, TERHES Sándor, TÉRI Gáspár, TÓTH-KERN Enikő, TZAFETAAS Roland, VAKULYA Zoltán, ZAMBRZYCKI Ádám, ZENTAI Zoltán

külön köszönet | special thanks BOZSITS József, BRIS Zoltán, DARÁNYI Zsolt, EGYED Krisztina, EISENSTEINE Adele, ÉRI Ildikó, FEHRENTHEIL Bernadette, FOLLINUSZ Gergely, HERMANN Péter, HORKAY Barnabás, KISS Erzi, KOCSIS Erik, KŐRÖSI Orsolya, MARTONNÉ CSAPÓ Beatrix, MATYASI Gábor, MAYER Dömötör, MISETICS Mátyás, MOLNÁR Nóra, MÓRÓ Máté, MOSKOVITS Krisztina, NAGY Villő, NÉMET Borbála, NOVÁK Péter, PALÁSTI György, PÁSTI István, PETŐ Szabolcs, PÁNI Emese, RADISICS Milán, SZAMÓDY Zsolt, SZINAI Ádám, TÁLOS Attila, TELEK Balázs, TÖRÖK András, VAJDA Gábor, VANIK Zoltán, VASS Imre, ZENTAI Sára

valamint köszönet az EPS Team dolgozóinak | and separate thanks for the employees of the EPS Team KRÉSZ Attila, OSZTRENKOVICS István és PAJCSICS Róbert

és külön kiemelt köszönet | and special accentuated thanks ZSELINSKY Miroslav

ezen katalógus Kasza Gábor Y című, a Magyar Fotográfusok Háza – Mai Manó Ház második emeletén 2011. január 21 és március 20. között bemutatott kiállításának kísérőkiadványként jött létre | this catalogue has been printed on the occasion of the exhibition Y by Gábor Kasza, held on the second floor of the Hungarian House of Photography – Mai Manó House, Budapest, between the 21st of January and 20th of March, 2011.

kurátor | curator STENCZER Sári

grafikai terv | design KASZA Gábor, HALÁSZ Gabi

szöveg | text STENCZER Sári, GYULAI Iván

fordítás | translation MADARÁSZ Levente

angol lektorálás | english proofreading ADELE Eisenstein, Chris OWTRAM

A kiállítás a CIB Alapítvány támogatásával jött létre. Az alapítvány 2007-ben kortárs fotóművészek képeiből kiállítást szervezett, ahol a látogatók szavazataikkal Kasza Gábort választották ki arra, hogy az alapítvány támogatásával egy későbbi, önálló kiállítást rendezhessen. | The exhibition became possible with the support of the CIB Foundation which organised an exhibition for a group of contemporary photographers in 2007. Based on the votes of visitors Gábor Kasza won the prize sponsored by the organization which included an ulterior separate exhibition and a photographic catalogue in order to support the artist's work.

All images © Gábor KASZA 2011

All texts © Sári STENCZER and Iván GYULAI

kiadó-szerkesztő | publisher-editor KASZA Gábor

nyomda | print by Mesterprint nyomda kft

készült 1000 példányban | published in 1000 examples

ISBN 978-963-08-0725-8

vendégkönyv | e-visitor's book <http://www.gaborkasza.com/blog>

facebook Gabor Kasza photography

kapcsolat | contact

www.gaborkasza.com

www.maimano.hu

